

Čas přicházející / Čas - dvojí

„Čas“, který přichází, není ‚objektivní‘ v tom smyslu, že by se z budoucího sám a svou mocí stával přítomností, tedy aktualitou (a posléze „minulostí“), ale stává se aktuálností teprve tam, kde mu vychází aktivně vstříc nějaký „subjekt“ (v širokém pojetí, viz dále). Své vstřícné „akce“ je však takový subjekt schopen vykonat (uskutečnit) jen tam, kde onen non-objektivní, ne-předmětný „čas“ vskutku přichází, a to nikoli všeobecně a generálně pro všechny subjekty, nýbrž konkrétně a adresně k němu. Tento adresně k subjektu přicházející „čas“ musí být nějak pojmenován, a tady musím zavést neologismus, abych odlišil všeobecnou budoucnost od konkrétní určité budoucnosti, tj. budoucnosti určitého subjektu. Právě tato konkrétní budoucnost, které budeme říkat „budost“, je tím „místem“, kde se subjektu dostává pravé jedinečnosti (kterou musíme odlišit od jedinečnosti nepravé, spadající v jedno s nahodilostí). Základem ex-sistence každého subjektu je jeho budost; přesněji řečeno, tento základ přichází z budoucnosti prostřednictvím jeho „vlastní“ budosti. Na druhé straně však musí být tato budost chápána jako moment subjektu, integrovaný v jeho jedinečnou celkovost a jednotu. Ta je garantována „zevnitř“, a to právě znamená z budosti (a tím z budoucnosti), nikoli tedy z toho, co se už stalo, co nastalo, co se realizovalo a stalo bylostí (a tím minulostí resp. součástí minulosti).

(Písek, 030120-1.)